

**Δάκρυ τοῦ «Ρωμίου» μικρὸ
στὸν μεγάλο τὸν νεκρὸ.**

Καὶ σὺν εἶδε πῶς κλύεται μὲς τὸν βροχὸν σὺν τοῦς ἄλλους
καὶ πῶς ἔθαψε σὲ τοῦτον τόσους πόθους τοῦ μεγάλου,
ἔφαγε φαρμακομένος μὲς ὅτῃν ἔβην συννεφιά,
πέποντας τὴν μαύρη πίκρα γὰρ μοναχὴ συντροφιά,
ὡς ποῦ δίχως μὴν ἑλπίδα μὲ τὰ χεῖρ᾽ επικραμένα
μόνος ἐβύσσε στὰ ἔβνα.

“Υἱνος γὰρ τὴν ἀρετὴ του, γὰρ τὸ λάσκαμά του χάρις,
καὶ βουβός ἄς μείνῃ μπρός του κάθε φθόνος κατινιάρης...
μὲς ὅτου τάφον του τὸ χῶμα
δὲν θ’ ἀνοίξῃ πλὰ τὸ στόμα,
δὲν θὰ σείσῃ τὸν ἀγέρα μὲ βροντόφωνα λαλιά
διαλαλῶντας τὴν Ἑλλάδα.

Μὴ κινένας ἐξφωνήσῃ γὰρ τὸν ἀφανὸν μικρός,
μὴν ἔμπηχῃ καὶ νεκρός...
ἐξφωνήματα δὲν θέλει καὶ στεφάνια Παλατιοῦ,
φθάνουν γὰρ τὸ λείψανό του τὰ λουλούδια τὸν σπητιοῦ.

Μόνον ὁ λαὸς νὰ πάρῃ
τῆς Ἑλλάς μικρὸ κλωνάρι,
κί ἀκολουθῶντας θαυρομένους τὸν νεκρὸ νὰ τραγουδῇ
τῆς Ἑλλάς τῆς επικραμένης τὸ παρῆγορο κλαδί.

Μὲ τὰ πράσινα κλωνάρια κί ἡ πατρίς στεφανωμένη
φῶς ἀντίκρουζε ὅτῃ μαύρη κί ἀξήμερωτη βραδιά,
μ’ ἀπὸ πάνω κί ἀπὸ κάτω μιά πνοὴ φαρμακομένη
σκόρασε ἐξφυλλομένη τῆς Ἑλλάς τῆς τὰ κλαδιά.

Βλέπωντας τὸ σύμβολο τοῦ λαχταρούσαμε μ’ ἑλπίδα,
ἐβροντούσαν πολεμίστρι τὸν πόλεμον τὴν ἀσπίδα,
κί ἔβγαλαν μὲ τῆς εἰρήνης τῆς δουλεύτρας τὸν ἀνὴρ
τὸ σπαθὶ τοῦ Καραϊσκού, τοῦ Κανάρη τὸν δαυλὸ.

Δύναμις παρηγορητὰ μὲς ὅτῃν σκλάβων τὸν ἀγῶνα,
σωτηρίας ἐξφωνήτῃ καὶ ροδόχρυσος νεφέλη,
ἀλλ’ ἐπέταξαν μὲ βόμβους ὅτῃν εὐοδὴ μελωδῶνα
τόσο λαίμαργοι κρηφῆνες κί ἄλο βύζαξαν τὸ μέλι.

“Ἐνας τάφος κί ἂν ἀνοίξῃ μὲς ὅτους ἄλλους τί σημαίνει;
ὁ νεκρὸς ποῦ μέσα μπαίνει
λαμπροφώτιστο τὸν δείχνει τῆς ἀθανάσιας μνήμα
καὶ τὴν ἀψιχὴν τοῦ πέτρα τῆς Πνυκὸς τὴν κάνει βῆμα.

Μὲς ὅτῃς νέκρας τῆς-ἡμέρας μὲς ὅτους πόθους τοῦς μακρούς,
στρέφετε τὰ μάτια πίσω ὅτῃν μεγάλων τοῦς νεκρούς.
Εἰς τοὺς τάφους των ἀπάνω δὲν σὰς φθάνουν ὀργυμοὶ
καὶ ξεμανλισμένο πληθός,
εἰς τοὺς τάφους των ἀπάνω ζωντανεῖται μιά στιγμή
κάθε πεθαμένο στήθος.

Τέτοιος τάφος σὺν καὶ τοῖτους ἀλησμόνητος ἀνοίγει
μὲς ὅτῃν ὥρα, ποῦ τὸ γένος βρωμερὸς ἀγέρα πνίγει,
τέτοιο μνήμα πρασιρίζει ὅτ’ ἄλλα μνήματα κοντά,
κί εἰς λυγμούς νεκρῶν προμῶχον μὲ λυγμούς ἀνταπαντᾷ.

Φύγε, φθόνε, ποῦ καὶ τώρα σὺν ὀχρὰ κρυφοσφουρίζεις,
καὶ μὲ φῶτα καὶ πυρσούς
καὶ παύνας περσοσούς
τοῦ θανάτου τοῦ τὴν ὥρα πηδηκτὸς πανηγυρίζεις.

Φύγε, φθόνε φρενισμένη, κί ἀρῆσέ τον νὰ ὕσχαση,
δίχως λόγους καὶ στεφάνια προσκυνεῖτε τον σκουρτὸν,
τὴν Ἑλλά του, τὴν Ἑλλά του τραγουδεῖτε νὰ ἐξάσῃ
τὰ φαρμάκια καὶ τῆς πίκρας, ποῦ κοίτιστῃ γί’ αὐτῇ.

Μὲ τὸ σύμβολον ἐκεῖνο ἦρε λάμψη καὶ τὸ Στέμμα,
κί ἂν εἰς Στάδια καὶ στίβους κί εἰς ἀγῶνας δίχως αἶμα
τῆς Ἑλλάς δεχθῆτε κλώνους ἀπὸ χεῖρα Βασιλῆα
μὴν ἐξγράτε ὅτῃ χαρὰ σας τὴν Ἑλλά του, τὴν Ἑλλά.

Κί ἂν ἀκούσῃτε ποτὲ σας «ἔως ποτε παλληκάρια»
κί ἂν τὰμάτωτα σπαθιά σας δὲν σκουρίζουν στὰ κνάρια,
κί ἂν σημαῖα νικηφόρος στὰ πελάγη κυματισθῇ
κί ἀγγελοὶ πετάξουν νίκης σὺν χοροφῶτερη κουλιά,
μὲς ὅτους ἴχθους τῶν παιδῶν ὁ λαὸς ἄς κλειδαίῃ
τὴν Ἑλλά του, τὴν Ἑλλά.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτου,
ὁ καθέννας νέος σπέτος.**

Φ.— Ἀπομύνησε, βρε Περικλή, μεγάλων πατριότη
κί ἔλα νὰ κουβε-τῆσασμε γὰρ τὸν Ἀμαρουσιώτῃ
Γι’ αὐτὸν ξεπροβάλλονται κί ὁ κόσμος κί ἡ Κορῶνα,
κί ἂν ἔξως ἦρχετο κανεῖς ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα
κί ἂν δὲν εὐχάινε κί ὁ Φλίκ᾽ ὅτῃ μέση ν’ ἀπομείνῃ,
φραντίσου ποῖον ζνεδος καὶ ποῖα καταισχύθῃ.

Φ.— Καὶ μόνον νὰ τὸ φραντασθῶ, βρε Φασουλή βερέμη,
τὰ γόνιμα μὴ λύνονται καὶ τὸ κορμί μου τρέμει,
κί ἀισθάνομαι τὰ μέσα μου πῶς τὰ τρυπᾷ σπιλέτο...

Φ.— Πιλοὺς νὰ μὰς ἴδῃς ποτὲ, καθήμεν Περικλέτο,
πῶς ὅτῃν ἐξημέρωσε Παρασκευῆς ἡμέρα
ἡ Δόξ’ ἀπὸ τὰ χῶματα τοῦ Μαραθῶνος πέρα
φουρ φουρ μὰς γύρευε
καὶ νίκαις μὰς μαγεύρευε.

Π.— Τί δόξα ποῦ θὰ γίναμε, βρε Φασουλή, χαράμῃ,
μὰ τώρα νενικήκαμεν καὶ δὲν μὲ μέλει δόξιμ
ἂν μιά γὰρ πάντα τῆς Βουλῆς κλεισθῇ τὸ Πορλαμένο
κί ἂν κῶσιμ ἐκατὸ φοραεὶς καινούριον φαλιμένο.

Φ.— Μέσα σὲ τούτῃ τὴν κοινῇ Μαραθωνομανία,
ὅπου καθεὶς φρενιάζει,
κί ἔμένα δὲν μὲ νοιάζει

ἂν πᾶν οἱ παλιοὶ Βουλγαροὶ μὲς ὅτῃν Μακεδονία.
Ἐμπρός ὅτῃν Μαραθῶσιων Βουλγαροὶ ποῖος κυττά;
κί ἂν νέος Ζέρξης σιταῖς ὅτῃν Μαραθῶνα στείλῃ,
ἀλλ’ ὅμως κάποιος θὰ βρεθῇ μὲ πόδια δυνατὰ
νὰ σπείσῃ τὴν ἐπιδρομὴν ἐγκαίρως ν’ ἀναγγεῖλῃ.

Π.— Τὸν κόσμον νενικήκαμεν καὶ πάντα τὰ καθάρματα...
ὄγυο! καὶ φέρτε νὰ βιολιά, καὶ φέγτε νὰ συμάρματα.
Φ.— Ἄς φιληθῶμεν, Περικλή, καὶ τούτῃ μας ἡ νίκη
ἐσκόρασε γὰρ μιά στιγμή τὸ κάθε ρεζιλίκι.

Π.— Ἄς φιληθῶμεν, ἔσανο, καὶ τοῦτο τὸ σπητάλι
τὴν δόξα τὴν ξανάφαγε μὲ τὸ χρυσὸ κοντάλι,
κί ὅμως ἀκόμη βλοῖσεται ὅτῃς δόξης τὸ προοίμιον...
Φ.— Προχθὲς εὐθόδημα κί ἔγω πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον,
κί ἰδὼν καθέναν πρόμαχον καὶ πρόγονον πελώριον,
τὸν μακαριτὴν Κοραῆν, τὸν Ρήγαν, τὸν Γοηγόριον,
κί ἐνθιμηθεῖς τὸ Στέδιον καὶ τέλλα γεγονότα,
μετὰ περιφρονησῶς τοὺς ἔστρεψα τὰ νῦτα.

Π.—Μηρόβο, καλά τους έκανε, κ' άξίζεις γιά φιλι...
κ' έγω, βρε Φασουλή,
τόν Παρθενώνα κ'ύττα, κειμήλιον αιώνιον,
άλλά τόν δρόμον έξαρνα μνησθείς τόν Μαραθώνιον,
τόσην φρικτήν άποστορφήν και τόσην ήθλιαν
ροθάνθην πρός τόν Μνησικλήν, Ίκτιον και Φειδιαν,
πρός τόν άρχαιον Περικλήν και τους λοιπούς επίσης,
πού πρέπει νάσαι μέσα μου γιά νά τήν έννοησής.
Φ.—Γιά μασκαράδες σάν κ' αυτοίς δέν θέλω πιά ν' άκούσω
και τους προγόνους σκέπτομαι πατόκορα νά λούσω.
Π.—Τά νέα νικητήρια καθείς άς άνακρούση
και τόπος προσκυνήματος άς γίνη τό Μαρούσι.
Φ.—Τόν Μαραθωνοδρόμον μας άς πάμε νά στολισώμε,
άς πάμε τής πατούνας του μέ τρέλλα νά φιλήσωμε,
πού νίκηη μάς έδώρησαν καθ' όλον τών βαρβάρων
και τους κοντούς ύψώσαμεν πεφάναν λαβάρων.
Π.—Χαίρε, πατρίς μου πότνια, κ' άν έννάχθ' ή γούνα μας
όμοι ή δός' άπό 'ψηλά κατέβη 'στ'ήν πατούνα μας.
Φ.—Σήμερα μέ τό δικρο του τό κρότος μας θά λήθ
πώς όλους 'στην πατούνα του τους γράφει, Περικλέτο,
κ' έδώ χιλιάδες άθλητά θά φθάνουν φοραλέοι
άπό τά πόδια τών Ρωμαίων νά κόβουν φιλέτο.
Χαίρε, πατρίς, νενίκηκας, και κόσμο μ'ήν ψηφίζ...
Π.—Γιά' αυτήν τήν νίκη σήμερα στηλιάρι δέν θά φής,
κ' 'σ' άνωμε γουρουσί
'στό ξακουστό Μαρούσι,
κ' 'ά' έκει πέρα μιά και δαό, μωρέ φαρμακομήτη,
άς πάρωμε τόν δρόμο μας γιά τού Δο-μοκαίτη.

(Είς τόν Μαρούσι π'ήν κ' 'εί δαό, τά ξύλινα ζαγάρια,
και μπρούμπατα καταφιλούν τού Λούτ' τά ποδάρια).

Συμπόσιον Βασιλέων κατόπιον θύλων και νικιών.

'Ελιπίετε, θαρρείτε,
κ' 'Ελλήνων παίδες Γε,
έλευθερούτε δ' Ιερά και τών προγόνων θήκας,
κ' 'ό Βασιλεύς συγκανηθείς διά τόν Μαραθώνα
παρέθεσε συμπόσιον 'στους 'Ολυμπιονίκας
κ' ένθουσιάζθ' ύπέρ αυτών ή σεβαστή Κορώνια.

Κ' έν μέσφ τών επιτροπών και ξένων κεινητόνων
διά θεομής προπόσεως έν πρώτους συνεχάρη
τόν Βασιλέα τόν σεπτόν, Γεώργιον τόν πρώτον,
όπου τού πρέπει τής έλλας τό π'ό καλό κλωνάρι.

Κατόπι τήν Βασιλίссαν, πτωχών παρηγορίαν,
πού τόν 'Αγώνων θεατής παρέθεκε γιά λοβοσ,
κατόπι δέ τήν κόρην του, τήν εκλεκτήν Μαρίαν,
όπου τήν άρραβώνισαν μ'έναν σπουδαίο Ρούσοσ.

Κατόπι τόν Διάδοχον πού 'ήκωσε 'στό πόδι
κ' 'Ιθαγενείς και ξένους,
είς έξγα δ' επιδίδεται τά μάλα κοινάθη
πρός τό καλόν τού γένους.

Κατόπι δέ τους Πρόγkηκας τους και λαοφιλείς,
κατόπι τόν Γεώργιον, θαλασσινό Ξεστέρι,

κατόπι τόν Νικόλαον τόν τής Σκοποβολής,
'Ανδρέαν και Χριστόφορον, και τόν μικρών τσάκери,
και τής έλλας έσοκόμοσε τάθωντα κλαβιά
'στην λατρευτή φαμίλια του, κ' 'έγγόνια και παιδιά.

Και μετά τόσην κόποιση
έκαμε νέαν πρόποσιον,
και κατά τάξιν ήχησε Μελισσοέθ και πάλιν
ένθέρμως νά συχαίρη
όλην τήν οικογένειαν, τήν μίαν και τήν άλλην,
και γενικώς κ' έν μέρει.

'Ο δέ Φιλήμων σκησθείς μέ στήθη θαρραλέα
είπε 'στόν Βασιλέα:
'Ω τών 'Ελλήνων Βασιλεύ, τους άθλητάς εύλόγει,
κ' 'αυτά πού σήμερα μάς λές δέν είναι πλέον λογι,
μηδέ φιλοφρονήματα τού Θρόνου τυπικά,
άλλ' είναι διαμαντοπέτραις και 'τσοβαρικά,
πού μέσ' άπό τό στόμα σου κατακυκλούν 'μπροστά μας,
κλεινέ συναθλιτά μας.

»Μίλησε πάλιν, Βασιλεύ, νά ξαναπέσουν κ' 'άλλα
και νά γερίσ' ή σάλα.

Μά τώρα, πού μέ χαιρόσαν και πάλλουσαν ψυχήν
τά πάντα βλέπω, Βασιλεύ, πώς ήλθαν κατ' ευχήν,
πού νίκη τους κροτάφους μας δέν έστεψε ματαία,
πώς διαμαντοπέτραις κυλούν άπό τό στόματός σου,
νύν άπολιθείς, Δέσποτα, κ' 'έμέ τόν Γραμματέα
κ' 'όλους τους λάτραις τους πιστούς τού θείου Στέμματος
[σου].

Είπεν αυτά τά σοβαρά
και χιπ έφώναξεν κ' 'ούρρα
οι προύχοντες οι σεβαστοί,
κ' 'ό πρώτ'ον Φασουλήσ παρών
είπε μονάχος Γαλλιστί:
'«'Ω! ντιαμάν ντε λά κουρσ'».

Και βλέπων πώς άνέλπιστα οε τούτους τους 'Αγώνας
χρυσωφουχείον ένειν τό στόμα της Κορώνας,
όσα διαμάντια 'πέσανε μέ τόσον μεγαλειον
σάν διακονιάση πρόστιχος τά 'μύζεψε σκυφτός,
κ' 'άμέσως 'πήγε κ' 'άνοιξε 'Αδαμαντοπέλειον
και χρυσοχόος τής Αλήθ' Ξεφύτρωσε κ' 'αυτός.

Υάλλω κι' έγω σ'ένγνώμων τόν Μαραθωνοδρόμον.

'Ο νικητών άπόγοις κ' 'Αμαρουσίον θρέμμα,
έστεψε τους θριαμβούς σου τό θριαμβέον Στέμμα,
Διάδοχοι και Πρόγkηκας σ' έπλησαν άγκαλιά,
ξέναις περιηγήτριας σ' έχόρτασαν φιλιά,
κ' 'Ισως, λεβέντη χωριέ και πρώτο παλληκάρι,
καμμία Μίς παρ'έμην θελήση νά οε πάρη.

Γιά σένα τά καλύτερα στεφάνια και λουλούδια,
γιά οε ζουρνάδες, κίτρινες, κ' 'άμέτρητα τραγουδιά,
και τό καλύβι γέροντος και πολιού πατρός,
βλέπει μεγάλων και μικρών νά μπαίνουν μουράς,

